

Arrest

nr. 256 136 van 10 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. UNGER
Livournestraat 45
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. UNGER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart een staatsburger van Tsjaad van Maba origine te zijn geboren te Taqacha, waar je tot aan je vertrek uit het land hebt gewoond. Je bent nog minderjarig. Jij en je familie leefden van de landbouw. Je bent niet naar school geweest. In mei 2016 ben je vertrokken uit Taqacha. Samen met een aantal anderen hadden jullie een auto gehuurd om naar Abéché te gaan, de dichtstbijzijnde stad. Onderweg werden jullie tegengehouden door militairen. Ze zeiden jullie dat jullie konden werken in een militair kamp. Jullie gingen akkoord en werden door hen meegenomen. Ze brachten jullie naar een andere plaats waar je drie dagen verbleef.

Ze zeiden jullie uiteindelijk dat er geen werk was en zouden jullie terug brengen naar het dorp. Zij brachten jullie echter niet terug en jullie waren ongeveer vier dagen onderweg richting de woestijn. Jullie werden door een Libiër tewerkgesteld in een goudmijn ergens aan de grens tussen Tsjaad en Libië. Libiërs brachten werktuig en de arbeiders hadden verschillende nationaliteiten. Na zes maanden was er onenigheid tussen de verantwoordelijk van de mijn en werden de werknemers onder hen verdeeld. Jij werd meegenomen naar Libië om er op een veld te werken. Je hebt daar twee maanden gewerkt. Jullie hadden geen keuze dan er te blijven aangezien je geen geld had om terug te reizen. De Libiër waar jullie voor werkten stelde voor jullie naar Italië te brengen als jullie voldoende gewerkt hadden om de reis te bekostigen. Jullie moesten nog twintig dagen wachten op de plaats waar mensen worden overgebracht naar Italië. Je ging uiteindelijk per boot naar Italië. Na je vertrek kreeg je familie problemen met de autoriteiten aangezien zij navraag hadden gedaan naar je verdwijning. Je verklaart dat de autoriteiten je familie zouden beschuldigen je verborgen te hebben om zo de overheid verwijten te kunnen maken. Je vreest als je terugkeert om die reden gedood te worden of in de gevangenis terecht te komen. Vanuit Italië volgde je andere migranten naar Denemarken en Zweden. In Zweden diende je een verzoek om internationale bescherming in. In Zweden trachtte je in contact te komen met je broer die in België verblijft en hier erkend werd als vluchteling (CGVS-kenmerk 12/23012). Na anderhalf jaar, toen je vernam dat je broer in België verbleef, reisde je verder naar België. Op 19 april 2019 diende je uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter ondersteuning van jouw asielaanvraag leg je een medisch attest neer dat je littekens beschrijft.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je verklaart te vrezen voor de lokale autoriteiten, omdat - na je verdwijning - je ouders naar jou vroegen bij hen. Er kan echter niet worden aangenomen dat je hierdoor daadwerkelijk problemen hebt gekend of zult kennen bij een terugkeer naar Tsjaad.

Vooreerst dient geconcludeerd dat jij je land van herkomst niet hebt verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Je verklaart tegen je wil meegenomen te zijn om onder dwang voor deze personen te hebben gewerkt (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.9). Je haalt echter geen redenen aan die onder de Conventie van Genève ressorteren die aan de basis liggen van deze ontvoering. **Nergens in je relaas haal je aan dat er specifieke redenen zijn waarom jij door hen zou geviseerd zijn geweest.** De motieven in hun hoofd die je aanhaalt, namelijk dat zij jonge jongens nodig hadden om voor hen te werken, houden geen verband met de motieven beschreven in de Conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. **Buiten deze ontvoering kende je geen andere problemen in je land van herkomst.**

Je dacht er nooit eerder aan je land van herkomst te verlaten (CGVS p.11) en weet geen specifieke problemen aan te halen in het geval je je land van herkomst niet had verlaten, je voorzag geen problemen indien je in je geboortedorp was gebleven (CGVS p.17-18).

Je verklaart wel dat het leven moeilijk zou kunnen zijn geweest indien je het land niet had verlaten, je verwijst daarbij naar de veiligheidssituatie. Je laat hierbij echter na om de concrete invloed die deze veiligheidssituatie op jouw persoonlijk leven zou hebben aan te geven (CGVS p.12). Zodoende blijkt uit je verklaringen niet dat je jouw land van herkomst hebt verlaten ten gevolge of uit vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Verder dient te worden opgemerkt dat wat je problemen betreft die je vreest te kennen bij een terugkeer naar Tsjaad omwille van het feit dat je werd meegenomen en dat je ouders hier navraag naar deden bij de autoriteiten, je dit op geen enkele manier kan concretiseren, wat de geloofwaardigheid van deze vervolging ondergraaft. Je verklaart dat de autoriteiten je familie zouden beschuldigen je verborgen te hebben om zo de overheid verwijten te kunnen maken (CGVS p.12). Je kan echter op geen enkele manier verduidelijken waaruit dit zou blijken of welke problemen je familie reeds zou hebben gehad. **Je blijft steken in zeer algemene bewoordingen. Je komt niet verder dan aan te geven dat je 'problemen' zult kennen met de 'autoriteiten (CGVS p.12). Je weet echter absoluut niet te verduidelijken over welke problemen je het dan hebt of met wie precies je deze problemen zou kunnen kennen. Vooreerst kan je de reden waarom de autoriteiten jouw familie problemen zouden bezorgen niet duiden.** Je verklaart dat je ouders naar de autoriteiten gingen om naar jou te vragen maar weet niet aan te geven of en welke andere stappen ze nog zouden hebben ondernomen hebben om jou terug te vinden en om welke reden de overheid dit als problematisch beschouwde (CGVS p.13). Je weet zelfs niet weer te geven of daarna nog enig contact is geweest tussen jouw ouders en de autoriteiten. Wanneer hier naar gepolst weet je enkel opnieuw te herhalen dat er problemen zijn maar dat je de details niet kent. Waar je verklaart dat je ouders ondervraagd zijn geweest met betrekking tot jou weet je niet weer te geven wanneer dit is gebeurd en of dit eenmalig of herhaaldelijk is voorgevallen. **Daarnaast kan je evenmin de manier waarop je ouders naar jou op zoek zouden zijn gegaan duiden.** Je verklaart dat zij je gezocht hebben en dat dit mogelijks aan de basis ligt van jullie problemen maar weet niet weer te geven welke stappen ze hebben ondernomen om je te zoeken (CGVS p.14). **Verder weet je niet aan te geven wat er juist reeds is voorgevallen tussen jouw familie en de autoriteiten.** Je verklaart niet te weten welke problemen ze juist hebben gekend. Wanneer je steeds opnieuw wordt gevraagd over welke problemen je concreet hebt gehoord kan je hier geen enkel voorbeeld van aanbrengen. **Je blijft bij uiterst vage verklaringen dat er veel problemen waren, dat dit gevaarlijk is en dat die problemen door jou kwamen, zonder ook maar een idee te hebben over wat voor problemen het dan juist gaat.** Je verklaart dat dit je niet in detail werd uitgelegd en niet te weten welke problemen ze precies hebben gekend, enkel dat zij je steeds zeggen dat sinds je vertrokken bent zij problemen hebben met de autoriteiten (CGVS p.12-13). **Voorts weet je ook niet weer te geven met wie je precies problemen zou kennen.** Je verklaart niet te weten wie de mannen waren die jou zouden hebben meegenomen. Zij waren gekleed als militairen maar je weet niet wie zij dan waren (CGVS p.15). Wanneer je wordt gevraagd naar met wie precies je ouders problemen kenden, kom je evenmin verder dan te verwijzen naar de autoriteiten van Tsjaad en naar 'de politie' (CGVS p.14). Opnieuw kan je derhalve niet duiden met wie je familie precies problemen zou hebben gekend. Dat je nog geen begin van duiding kan geven bij de problemen die je familie hebben gekend zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij daadwerkelijk gevolgen zouden hebben gekend omwille van jouw verdwijning. Er worden van jou geen gedetailleerde verklaringen verwacht maar je slaagt er zelfs niet in een globaal beeld te schetsen van de situatie waarin je familie zich bevond. Indien je verregaande gevolgen als een gevangenisstraf of zelfs de dood zou vrezen is het niet meer dan aannemelijk dat je toch in enige mate kunt concretiseren op welke basis je dit vreest of wat er reeds is voorgevallen dat je deze gevolgen doet vrezen. Dit terwijl je wel nog in contact staat met je ouders, zij het sporadisch en meestal via je broer (CGVS p.8). Zodoende was je wel degelijk in de mogelijk meer concrete informatie te verkrijgen over de vervolging die je vreest bij een terugkeer naar Tsjaad.

Waar je aangeeft dat dezelfde mensen die jou zouden hebben meegenomen nog steeds voor problemen zorgen in Tsjaad (CGVS p.12) slaag je er niet in dit te individualiseren. Je geeft geen redenen op waarom net jij risico zou lopen om door hen gevisieerd te worden. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier ('CGVS – COI Focus Tsjaad: veiligheidssituatie – 24.07.2014' en 'Travelers – 2019 trafficking in persons report: Chad') dat de situatie in Tsjaad niet van die aard is dat dit aanleiding geeft tot internationale bescherming. Waar het land tot 2010 geteisterd werd door rebellenbewegingen, wordt het sinds 2014 omschreven als een oase van rust in de regio en vonden amper nog gewelddadige incidenten plaats.

Waar Tsjaad effectief te kampen had met gedwongen kinderarbeid blijkt uit de toegevoegde informatie dat de regering wel degelijk inspanningen levert om dit aan banden te leggen.

Zo werd in 2018 een wet aangenomen om deze praktijken tegen te gaan en werden op basis van deze wet reeds verschillende zaken aangespannen en smokkelaars opgepakt. Bovendien werden mechanismen in het leven geroepen om de slachtoffers van dergelijke praktijken bij te staan, wat in fel contrast staat met uw (vage) verklaringen ter zake en waaruit dan ook blijkt dat de situatie in Tsjaad niet van die aard is dat louter een terugkeer naar dit land reeds vervolging zou uitmaken.

Bovendien haal je geen verdere verregaande gevolgen aan ten gevolge van je gedwongen arbeid in de goudmijnen of in Libië die je zou hebben ondergaan. Je legt enkel een medisch attest neer dat de verschillende littekens die je hebt opgelopen beschrijft, een dergelijk attest kan enkel objectief vaststellen dat je deze littekens hebt opgelopen maar kan geen uitspraak doen over de exacte omstandigheden waarin je deze littekens zou hebben opgelopen noch over de mentale gevolgen die deze behandeling heeft teweeggebracht. **Het loutere feit dat je deze behandeling zou hebben ondergaan volstaat niet om te veronderstellen dat een terugkeer naar je land van herkomst een daad van vervolging zou uitmaken.**

Waar je broer erkend werd als vluchteling dient er op gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis wordt behandeld. Het loutere feit dat je van dezelfde familie zou afkomstig zijn die vervolging vrees in zijn land van herkomst betekent niet dat deze vrees voor vervolging automatisch ook op jou kan worden afgewenteld. Bovendien heeft je broer in 2011 reeds Tsjaad verlaten en verblijft hij sinds eind 2012 in België. Jij vertrok pas in mei 2016 uit je geboortedorp (CGVS p.7). Gezien dit lange tijdsverloop tussen de feiten aangehaald door jou en de ingeroepen feiten door je broer kan bezwaarlijk worden aangenomen dat jij uit een zelfde vrees voor vervolging het land zou hebben verlaten. **Evenmin kan je louter beroep doen op het principe van eenheid van familie om het vluchtelingenstatuut te worden toegekend.** Voor een beoordeling van een verblijfsstatuut op basis van eenheid van familie, dien je zich te wenden tot de geëigende procedures. In principe gelden inzake familiehereniging de gemeenrechtelijke regels waarvan de toepassing behoort tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Je wordt eraan herinnerd dat de asielpcedure niet gebruikt kan worden als procedure om de gemeenrechtelijke familiehereniging procedure te omzeilen.

Bijgevolg maak je geenszins aannemelijk dat in jouw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat je bij een eventuele terugkeer naar jouw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Je beroept je voor jouw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van jouw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan je bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een schending aan van “art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; art. 48 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/2 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/7 van de wet van 15 december 1980 ; art. 57/1 van de wet van 15 december 1980 ; art. 62 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het hoger belang van het kind ; het zorgvuldigheidsbeginsel (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Betreffende de toepassing van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker:

“Overwegende dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij er niet in slaagt om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade aannemelijk te maken ;

Dat verwerende partij besluit dat de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten geen uitstaan hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie (stuk 1, p. 2) ;

Dat deze zienswijze door verzoekende partij betwist wordt ;

Dat verzoekende partij immers tot een sociale groep behoort, met name die van minderjarigen die ontvoerd worden en ingezet worden voor gedwongen arbeid.

Overwegende dat de term “behorende tot een sociale groep” veelal met zich meebrengt dat de personen die tot die sociale groep behoren een gemeenschappelijke eigenschap hebben die hen onderscheidt van de rest van de maatschappij ;

Dat deze gemeenschappelijke eigenschap onveranderlijk moet zijn, hetzij omdat ze aangeboren is of onmogelijk te veranderen is, hetzij omdat het onredelijk zou zijn om van individuen te eisen deze eigenschap te veranderen ;

Dat de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna UNHCR), de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht, een ruime definitie van het begrip ‘sociale groep’ waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken enerzijds en de sociale perceptie anderzijds, zonder dat beide benaderingen cumulatief aanwezig dienen te zijn, hanteert ;

Dat de leeftijd van verzoekende partij, en meer bepaald diens minderjarigheid, een eigenschap is die onmogelijk te veranderen valt ;

Dat zij omwille van deze minderjarigheid het doelwit werd voor gedwongen arbeid en hiervoor ontvoerd werd ;

Dat zij bijgevolg valt onder de sociale groep van minderjarige personen die geïsoleerd worden voor gedwongen arbeid.

Overwegende dat dergelijke ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ eveneens gehuldigd werd door de Belgische en Europese wetgever bij de aanneming van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 10, § 1, d) van de richtlijn 2004/83/EG ;

Dat men in de parlementaire voorbereiding het volgende kan lezen met betrekking tot het artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet: [...]

Dat men bovendien kan opmerken dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet als volgt geformuleerd is: [...]

Dat het woord ‘onder meer’ (‘entre autres’ in de Franse versie) hier duidt op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wilde geven. Ofschoon het woord ‘en’ op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet het geval is.

Overwegende dat op grond van de hierboven aangehaalde elementen besloten dient te worden dat het als minderjarige tegen haar wil meegenomen worden om onder dwang voor deze personen te moeten werken wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat het behoren tot een sociale groep in casu mogelijks een grond van vervolging kan zijn ;

Dat verwerende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij geen specifieke redenen aanhaalt waarom zij door de personen geïsoleerd zou zijn ;

Dat zij immers geïsoleerd werd omwille van haar jeugdige leeftijd en dat de personen die haar ontvoerd hebben jonge jongens nodig hadden om voor hen te werken.”

Aangaande “de reeds ondergane daden van vervolging en het probleem van (gedwongen) kinderarbeid”, voert verzoeker aan:

“Overwegende dat verzoekende partij op gedetailleerde, doorleefde en coherente wijze heeft uitgelegd wat haar is overkomen ;

Dat verzoekende partij in 2016 samen met anderen een auto had gehuurd om naar de nabij gelegen stad Abéché te gaan, doch onderweg gestopt werd door een militair voertuig, waarna zij gearresteerd werd door militairen (gehoorverslag CGVS, p. 9) ;

Dat deze personen verzoekende partij meenamen en stelden dat zij werk hadden voor haar in een militair kamp, met name om te poetsen en afval op te ruimen (gehoorverslag CGVS, p. 9)

Dat verzoekende partij uiteindelijk naar een andere plaats werd gebracht, alwaar zij drie dagen verbleven heeft, en waar er haar werd verteld dat er alsnog geen werk was en ze haar zouden terug brengen naar haar dorp ((gehoorverslag CGVS, pp. 9-10) ;

Dat zij echter niet naar het dorp werd teruggebracht, maar 4 dagen lang heeft gereden om uiteindelijk aan te komen in een woestijn alwaar zij gedwongen werd om goud op te graven (gehoorverslag CGVS, p. 10) ;

Dat verzoekende partij verduidelijkt heeft dat dit werk zeer zwaar was, waarbij er gewonden vielen en dat indien men niet wilde werken men geslagen werd (gehoorverslag CGVS, p. 10)

Dat verzoekende partij bovendien verklaarde dat zij zelf gewond geraakte en eveneens geslagen werd (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 17) ;

Dat verzoekende partij niet over de middelen beschikte om terug te keren (gehoorverslag CGVS, p. 10) en er geen mogelijkheid was om te vluchten daar men zich in de woestijn bevond en er geen schuilplaatsen aanwezig waren (gehoorverslag CGVS, p. 16) ;

Dat verzoekende partij gedurende zes maanden op deze wijze gedwongen arbeid heeft uitgevoerd (gehoorverslag CGVS, p. 10) ;

Dat er uiteindelijk onenigheid was ontstaan tussen de verantwoordelijke personen, waardoor de groep werd opgesplitst en verzoekende partij naar Libië werd overgebracht, alwaar zij nog zo'n twee maanden gewerkt heeft vooraleer zij op een boot richting Italië werd gezet (gehoorverslag CGVS, p. 10) ;

Dat verzoekende partij gedurende die hele tijd in angst heeft geleefd, wat bijzonder traumatisch is voor een persoon die op het moment van de feiten slechts dertien jaar oud was ;

Dat verwerende partij zelf stelt dat Tsjaad effectief te kampen heeft/had met gedwongen kinderarbeid, en zeker op het moment waarop de door verzoekende partij beschreven feiten zich afspeelden (met name in 2016) (stuk 1, p. 3) ;

Dat verwerende partij immers stelt dat er pas in 2018 een wet werd aangenomen om deze praktijken tegen te gaan, wat impliceert dat deze wet nog niet bestond in 2016 en dat het probleem van gedwongen kinderarbeid in die periode wel aanwezig was, vermits dit impliciet vevat zit in de noodzaak om hier in 2018 een wet tegen uit te vaardigen ;

Dat verwerende partij deze daden van vervolging op geen enkele wijze in twijfel trekt, waardoor men moet aannemen dat deze feiten vaststaan ;

Dat verwerende partij inderdaad niet verder komt dan te stellen dat deze feiten niet ressorteren onder de Conventie van Genève, quod non (zie supra), doch hier verder niet over motiveert ;

Dat er bijgevolg geen twijfel kan bestaan over de traumatische ervaringen die verzoekende partij ten beurt zijn gevallen en waarvan zij het slachtoffer werd ;

Dat dit tevens bijdraagt aan de verhoogde kwetsbaarheid van verzoekende partij (zie infra).

Overwegende dat verwerende partij stelt dat "[w]aar Tsjaad effectief te kampen had met gedwongen kinderarbeid blijkt uit de toegevoegde informatie dat de regering wel degelijk inspanningen levert om dit aan banden te leggen. Zo werd in 2018 een wet aangenomen om deze praktijken tegen te gaan en werden op basis van deze wet reeds verschillende zaken aangespannen en smokkelaars opgepakt. Bovendien werden mechanismen in het leven geroepen om de slachtoffers van dergelijke praktijken bij te staan, wat in fel contrast staat met uw (vage) verklaringen terzake en waaruit dan ook blijkt dat de situatie in Tsjaad niet van die aard is dat louter een terugkeer naar dit land reeds vervolging zou uitmaken. " (stuk 1, p. 3) ;

Dat nochtans uit objectieve informatie blijkt dat kinderarbeid nog steeds een groot probleem vormt in Tsjaad: [...]

Dat uit de informatie van de U.S. Department of Labor- Bureau of International Labor Affairs blijkt dat in 2019 nog bijna 50 % van de kinderen in Tsjaad onderworpen wordt aan kinderarbeid (stuk 2, p. 1) ;

Dat het rapport verder stelt dat (stuk 2, p. 2): [...]

Dat bovendien blijkt dat Boko Haram en IS-West Afrika minderjarigen onder dwang ontvoerd om te dienen als kindsoldaten, zelfmoordterroristen, kind bruiden en dwangarbeiders (stuk 2, P. 2);

Dat de autoriteiten weliswaar wetgeving hebben aangenomen om kinderarbeid tegen te gaan, doch dat er lacunes bestaan in het rechtskader, waardoor kinderen niet adequaat beschermd zijn tegen de ergste vormen van kinderarbeid (stuk 2, p. 3) en ook een adequate handhaving van de geldende wetgeving rond kinderarbeid te wensen overlaat (stuk 2, p. 4) ;

Dat uit het rapport van het U.S. Department of State getiteld 2020 Trafficking in Persons Report: Chad (en dus recenter is dan het rapport waar verwerende partij naar verwijst) blijkt dat: [...]

Dat verwerende partij bijgevolg niet zonder meer kan besluiten dat er geen risico zou bestaan voor verzoekende partij om wederom onderworpen te worden aan gedwongen kinderarbeid bij een eventuele terugkeer naar Tsjaad, zeker gezien het feit dat zij hier reeds eerder het slachtoffer van werd en in licht van bovenstaande informatie die aantoonst dat het probleem nog steeds wijdverspreid is in Tsjaad ;

*Dat verwerende partij minstens een degelijk onderzoek had moeten uitvoeren naar dit risico en hierover op meer omstandige wijze had moeten motiveren ;
Dat verwerende partij bijgevolg geen rekening houdt met alle pertinente gegevens van de zaak en de op haar rustende motiveringsplicht schendt."*

Betreffende de problemen van de familie met de autoriteiten in het land van oorsprong, laat verzoeker gelden:

*"Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij op geen enkele manier de problemen die zij vreest te kennen bij een terugkeer naar Tsjaad omwille van het feit dat zij werd meegenomen en haar ouders hier navraag naar deden bij de autoriteiten kan concretiseren ;
Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij verklaarde dat de autoriteiten haar familie er van beschuldigen haar verborgen te houden om zo de overheid verwijten te kunnen maken, doch niet zou kunnen verduidelijken waaruit blijkt welke problemen haar familie reeds zou hebben gehad ;
Dat verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en stelt dat haar ouders een klacht indienden bij de autoriteiten en de politie omtrent de ontvoering van hun zoon en zij de staat hier aansprakelijk voor achten gezien de personen die de bus tegenhielden militairen waren (wat eveneens werd bevestigd door personen die in die zin getuigden) ;
Dat de autoriteiten ontkenden dat zij iets te maken hadden met de ontvoering ;
Dat de ouders van verzoekende partij bleven volharden in hun beschuldigingen, waardoor zij ernstige problemen kregen met de autoriteiten ;
Dat de politie naar het huis van de ouders van verzoekende partij ging en hen ervan beschuldigden om verzoekende partij verborgen te houden om op die wijze geld te verkrijgen van de autoriteiten ;
Dat verwerende partij niet dienstig kan aanvoeren dat verzoekende partij geen verdere details kan geven omtrent de problemen die haar ouders gekend hebben en de stappen die zij ondernomen hebben, nu duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij amper nieuws heeft van haar ouders (gehoorverslag CGVS, p. 8) ;
Dat verzoekende partij duidelijk heeft verklaard dat zij op datum van het persoonlijk onderhoud (dat plaatsvond op 26.11.2020) al vier maanden geen nieuws meer had vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 8) ;
Dat verzoekende partij eveneens verklaard heeft dat haar familie haar verzocht had om niet veel contact op te nemen, omdat zij vrezen dat indien teveel personen weten dat verzoekende partij nog in leven is, zij te maken zullen krijgen met represailles (gehoorverslag CGVS, p. 12)
Dat verzoekende partij eveneens liet verstaan dat haar familie, tijdens de zéér sporadische contacten die zij met elkaar hebben haar niet veel details verteld heeft (gehoorverslag CGVS, pp. 13-14) ;
Dat verzoekende partij bovendien verklaard heeft dat zij pas voor de eerste keer weer in contact kwam nadat zij reeds twee jaar het land verlaten had (gehoorverslag CGVS, p. 14) ;
Dat de raadvrouw van verzoekende partij op het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkte dat verzoekende partij terughoudend is om haar familie te contacteren, omwille van het feit dat zij zich schuldig en verantwoordelijk voelt voor wat er met haar ouders gebeurd is (gehoorverslag CGVS, p. 19);
Dat de voogd van verzoekende partij een soortelijke opmerking maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud door te wijzen op de jeugdige leeftijd van verzoekende partij, wat als verklaring kan dienen voor de gebrekkige kennis van verzoekende partij over de genomen stappen (gehoorverslag CGVS, p. 19) ;
Dat men in ieder geval rekening dient te houden met het hoger belang van het kind (zie infra) bij een analyse van de verklaringen van verzoekende partij ;
Dat men voorts aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel had moeten verlenen (zie infra), zeker nu blijkt dat er aan de ontvoering en gedwongen kinderarbeid in se niet wordt getwijfeld door verwerende partij (zie supra) ;
Dat indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar haar ouders, haar familie nog meer in de problemen zou komen, gezien dit door de autoriteiten als bewijs zou beschouwd worden dat de familie de autoriteiten ten onrechte hebben beschuldigd, nu blijkt dat verzoekende partij alsnog bij de familie verblijft."*

Aangaande het hoger belang van het kind, wordt in het verzoekschrift aangevoerd:

"Verzoekende partij wenst er op te wijzen dat zij op jonge leeftijd uit Tsjaad is vertrokken, als dertien- tot veertienjarige gedwongen kinderarbeid heeft moeten verrichten in Tsjaad en Libië en heden ten dage nog steeds minderjarig is, elementen waarmee verwerende partij rekening moet houden bij het nemen van haar beslissing.

Het beginsel dat bij alle maatregelen betreffende kinderen het hoger belang van het kind een of de eerste overweging moet zijn, werd op verschillende niveaus gecodificeerd.

De Verklaring inzake de Rechten van het Kind van 1959 stelt reeds dat het hoger belang van het kind een essentiële overweging moet zijn bij het aannemen van wetten die de gezonde en veilige ontwikkeling van het kind willen bevorderen.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 1989 breidt deze verplichting verder uit door te stellen dat: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Als procedureregulering kan men stellen dat het belang van het kind met zich meebrengt dat er bepaalde procedurele waarborgen gerespecteerd moeten worden, zoals het opnemen van een uitdrukkelijke motivering omtrent het belang van het kind in de betrokken beslissing. In casu blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er ook maar enigszins rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, laat staan dat aangetoond werd dat er bij het besluitvormingsproces een evaluatie van de mogelijke gevolgen voor verzoekende partij werd gemaakt.

Overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn stelt dat: [...]

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet onderschrijft eveneens dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet stelt op haar beurt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die verwerende partij moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. De derde paragraaf van hetzelfde artikel stelt dan weer dat verwerende partij passend belang moet hechten aan de verklaringen van een minderjarige vreemdeling in overeenstemming met diens leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid.

UNHCR, de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht, stelt in haar richtlijnen met betrekking tot de beoordeling van verzoeken voor internationale bescherming door minderjarigen dat alhoewel dezelfde definitie van vluchteling van toepassing is op alle personen, ongeacht hun leeftijd, men wel bijzondere aandacht moet hebben voor omstandigheden zoals het ontwikkelingsstadium van het kind, zijn mogelijk beperkte kennis van de omstandigheden in het land van herkomst en de betekenis daarvan voor het juridische begrip "vluchtelingenstatus", alsook aan zijn bijzondere kwetsbaarheid.

Bovendien stelt UNHCR dat: [...]

UNHCR is eveneens van mening dat: [...]"

Wat betreft het voordeel van de twijfel, stelt verzoeker in het verzoekschrift:

"Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt ;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen [...]

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen ; Inderdaad, [...]

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : [...]

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag)."

In hoofddorde vraagt verzoeker hem als vluchteling te erkennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen:

"Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende: [...]"

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te miniseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reëel risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

- a) *De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.*
- b) *De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

De verzoekende partij moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, haar loutere aanwezigheid op het grondgebied van haar land van herkomst een reëel gevaar vormt voor haar leven of fysieke integriteit.

Verwerende partij komt terzake niet verder dan te stellen dat (stuk 1, pp. 2-3): [...]

Het hoeft geen betoog dat dit niet kan volstaan als motivatie, nu klaarblijkelijk blijkt dat verwerende partij niet is overgegaan tot een gedegen analyse van het risico dat verzoekende partij zou lopen bij een eventuele terugkeer en verwerende partij op onvoldoende wijze rekening houdt met de reeds ondergane daden van vervolging en de minderjarigheid van verzoekende partij.

1. Betreffende de algemene veiligheidssituatie in Tsjaad

Verwerende partij stelt dat de situatie in Tsjaad niet van die aard is dat dit aanleiding geeft tot internationale bescherming en dat het land sinds 2014 wordt omschreven als een oase van rust in de regio en dat er nog amper gewelddadige incidenten plaatsvonden (stuk 1, p. 3).

Verwerende partij verwijst hiervoor naar een COI Focus daterend van 2014 en een rapport ver het smokkelen van personen van 2019.

Echter blijkt uit objectieve informatie dat er wel degelijk nog gewelddadige incidenten plaatsvonden in Tsjaad en dat de informatie waarop verwerende partij zich beroept verouderd is.

Zo valt er op te merken dat zeer recentelijk, met name op 15.02.2021, meer dan 40 personen gedood werden tijdens conflicten tussen gemeenschappen: [...]

In 2019 werden burgers in Tsjaad het slachtoffer van frequente aanvallen van Boko Haram en ISIS-West Afrika en was er eveneens sprake van een toename van geweld door Tsjadische rebellen groepen die zich in Libië bevinden: [...]

In maart 2020 werden er 98 Tsjadische soldaten gedood door Boko Haram: [...]

Amnesty International rapporteerde in 2019 het volgende: [...]

Het weze dus duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest in haar analyse van de actuele veiligheidssituatie in Tsjaad en het land onterecht als 'een oase van rust' bestempeld, zich hoofdzakelijk baserend op een rapport van 2014.

2. Betreffende de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij

Verzoekende partij wenst er op te wijzen dat zij op jonge leeftijd uit Tsjaad is vertrokken en heden ten dage nog steeds minderjarig is, waarmee verwerende partij rekening moet houden bij het nemen van haar beslissing (voor een uiteenzetting van het hoger belang van het kind: zie supra).

Bovendien dient verwerende partij bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming rekening te houden met alle relevante gegevens.

Het feit dat verzoekende partij Tsjaad verlaten heeft als jonge, niet-begeleide minderjarige maakt een persoonlijke omstandigheid uit, zoals reeds door Uw Raad in het geval van Afghanistan werd bevestigd: [...]

Verzoekende partij vertoont bijgevolg, omwille van haar jonge leeftijd, een verhoogde vatbaarheid om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De jonge leeftijd van verzoekende partij dient dan ook als persoonlijke omstandigheid in acht te worden genomen bij de beoordeling van haar individuele veiligheidssituatie ter plaatse.

Bovendien wenst verzoekende partij te wijzen op de uiterst traumatische ervaringen waarvan zij in het land van oorsprong, alsook in Libië, slachtoffer is geweest. Zij werd immers ontvoerd door militairen om vervolgens gedwongen kinderarbeid te moeten uitoefenen in een woestijn door goud op te graven, hierbij gewond is geraakt en uiteindelijk naar Libië werd overgebracht alwaar zij eveneens onder dwang arbeid moest verrichten (voor een meer uitgebreide uiteenzetting: zie supra).

Bijgevolg dient men, op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, aan te nemen dat het gegeven dat verzoekende partij reeds eerder ernstige schade heeft ondergaan een reden kan zijn om een lager niveau van willekeurig geweld in aanmerking te nemen voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

Uw Raad heeft reeds in het verleden geoordeeld dat het cumulatief effect van traumatische ervaringen waaraan een persoon werd blootgesteld een afdoende bewijs kan vormen dat deze persoon omwille van persoonlijke omstandigheden, met name een sterk verhoogde kwetsbaarheid, een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurige geweld. De ernstige bedreiging van het leven of de persoon kan immers ook ernstige geestelijke trauma's omvatten.

Bijgevolg kan verzoekende partij niet terugkeren naar haar land van herkomst als een direct gevolg van de traumatische ervaringen die zij er ondergaan heeft in combinatie met de mate van geweld aldaar aanwezig en de daarmee gepaarde gaande veiligheidssituatie.

Verzoekende partij zou immers bij eventuele terugkeer naar Tsjaad worden blootgesteld aan willekeurig geweld waardoor haar loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor haar leven of fysieke integriteit.

Dat hiermee voldoende is aangetoond dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Dat men bijgevolg verzoekende partij de status van subsidiair beschermde dient toe te kennen."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing:

"Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd : de tegenpartij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt de CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw verhoord worden door de verwerende partij.

Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: "U.S. Department of Labor - Bureau of International Labor Affairs - Findings on the Worst Forms of Child Labor - Chad, 2019".

2.3. Bij verweernota voegt verweerder de volgende stukken:

"1. OCHA, CHAD, Rapport de Situation, 1 oktober 2020;

2. Amnesty International, CHAD 2019".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Tsjaad uit vrees voor problemen met de personen die hem in mei 2016 ontvoerden. Verzoeker maakt dit echter niet aannemelijk omdat:

- hij niet kan aangeven waarom hij (opnieuw) gevisieerd zou worden door de mensen die hem zouden hebben meegenomen in mei 2016 (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 12), daar hij zelf aangaf dat de mannen hem destijds niet specifiek individueel viseerden maar enkel meenamen omdat ze jonge jongens nodig hadden om voor hen te werken;

- uit de landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus *Tsjaad: veiligheidssituatie* van 24 juli 2014 en *Travelers – 2019 trafficking in persons report: Chad* van 2019) blijkt dat de regering inspanningen levert om gedwongen kinderarbeid aan banden te leggen, in 2018 een wet werd aangenomen om deze praktijken tegen te gaan, op basis van deze wet reeds verschillende zaken werden aangespannen en smokkelaars werden opgepakt en er mechanismen in het leven werden geroepen om de slachtoffers van dergelijke praktijken bij te staan.

6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd “*dat nochtans uit objectieve informatie blijkt dat kinderarbeid nog steeds een groot probleem vormt in Tsjaad*”, “*dat uit de informatie van de U.S. Department of Labor-Bureau of International Labor Affairs blijkt dat in 2019 nog bijna 50 % van de kinderen in Tsjaad onderworpen wordt aan kinderarbeid (stuk 2, p. 1)*”, “*dat bovendien blijkt dat Boko Haram en IS-West Afrika minderjarigen onder dwang ontvoerd om te dienen als kindsoldaten, zelfmoordterroristen, kind bruiden en dwangarbeiders (stuk 2, P. 2)*”, “*dat de autoriteiten weliswaar wetgeving hebben aangenomen om kinderarbeid tegen te gaan, doch dat er lacunes bestaan in het rechtskader, waardoor kinderen niet adequaat beschermd zijn tegen de ergste vormen van kinderarbeid (stuk 2, p. 3) en ook een adequate handhaving van de geldende wetgeving rond kinderarbeid te wensen overlaat (stuk 2, p. 4)*” en “*dat verwerende partij bijgevolg niet zonder meer kan besluiten dat er geen risico zou bestaan voor verzoekende partij om wederom onderworpen te worden aan gedwongen kinderarbeid bij een eventuele terugkeer naar Tsjaad, zeker gezien het feit dat zij hier reeds eerder het slachtoffer van werd en in licht van bovenstaande informatie die aantoont dat het probleem nog steeds wijdverspreid is in Tsjaad*”.

De verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift wordt *in concreto* aangegeven waarom verzoeker zou riskeren om bij terugkeer (opnieuw) gedwongen kinderarbeid te moeten verrichten of meer risico te lopen omdat hij “*hier reeds eerder het slachtoffer van werd*”. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat hij bij een eventuele terugkeer niet zozeer vreest dat hij opnieuw aan dwangarbeid zou onderworpen worden, maar wel dat hij (niet geconcretiseerde) “*problemen*” met de autoriteiten vreest omdat zijn ouders na zijn verdwijning bij deze autoriteiten naar hem zouden hebben gevraagd.

Dat de situatie in Tsjaad niet dermate problematisch is dat elke minderjarige moet vrezen voor gedwongen kinderarbeid, blijkt nog uit verzoekers verklaring dat hij er - alvorens zijn ontvoering in mei 2016 - nooit eerder aan dacht om zijn land van herkomst te verlaten (notities, p. 11).

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker thans 17 jaar en 7 maanden oud is, waardoor hij alleszins bezwaarlijk nog als “*kind*” zal worden beschouwd.

7. Verzoeker verklaart verder niet te kunnen terugkeren naar Tsjaad uit vrees voor problemen met de lokale autoriteiten omdat zijn ouders, nadat verzoeker verdwenen was, bij deze autoriteiten zijn gaan vragen naar hem, waarna de autoriteiten zijn ouders ervan beschuldigden hem verborgen te houden.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze problemen, gezien verzoeker deze geenszins kan concretiseren. Verzoeker blijkt onwetend over:

- de manier waarop zijn ouders naar hem op zoek zouden zijn gegaan;
- wat er reeds is voorgevallen tussen zijn familie en de autoriteiten;
- de reden waarom de autoriteiten zijn familie problemen zouden bezorgen;
- met wie hij bij terugkeer problemen zouden kennen.

8. In het verzoekschrift wordt gesteld “*dat [hij] amper nieuws heeft van [zijn] ouders (gehoorverslag CGVS, p. 8)*”, “*dat [hij] op datum van het persoonlijk onderhoud (dat plaatsvond op 26.11.2020) al vier maanden geen nieuws meer had vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 8)*”, “*dat [zijn] familie [hem] verzocht had om niet veel contact op te nemen, omdat zij vrezen dat indien teveel personen weten dat verzoekende partij nog in leven is, zij te maken zullen krijgen met represailles (gehoorverslag CGVS, p. 12)*”, “*dat [zijn] familie, tijdens de zéér sporadische contacten die zij met elkaar hebben haar niet veel details verteld heeft (gehoorverslag CGVS, pp. 13-14)*”, “*dat [hij] pas voor de eerste keer weer in contact kwam nadat [hij] reeds twee jaar het land verlaten had (gehoorverslag CGVS, p. 14)*” en “*dat verzoekende partij terughoudend is om [zijn] familie te contacteren, omwille van het feit dat [hij] zich schuldig en verantwoordelijk voelt voor wat er met [zijn] ouders gebeurd is (gehoorverslag CGVS, p. 19)*”.

Er wordt tevens gewezen op “de jeugdige leeftijd van verzoekende partij, wat als verklaring kan dienen voor de gebrekkige kennis van verzoekende partij over de genomen stappen (gehoorverslag CGVS, p. 19)”.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, desgevallend via de beweerdelijk slechts “sporadische” contacten met zijn ouders, dan wel via zijn broer die in België erkend is als vluchteling. Verzoeker blijkt echter geheel onwetend over de feiten waarvoor hij zich nochtans “*schuldig en verantwoordelijk voelt*” en die het voor hem onmogelijk zouden maken om terug te keren naar Tsjaad. Verzoekers onwetendheid en nalatig handelen om zich enigszins te informeren doen wel degelijk afbreuk aan de ernst van zijn vrees voor vervolging.

In die zin is het evenmin aannemelijk dat verzoekers ouders hem dermate in het ongewisse (willen) laten over wie en wat hij eigenlijk dient te vrezen bij terugkeer. Indien verzoeker volhoudt dat zijn ouders hem hierover niet wensen te vertellen, kan de Raad enkel vaststellen dat zijn ouders de inschatting maken dat verzoeker in werkelijkheid geen gevaar loopt bij een terugkeer en hem om die reden niet informeren. Dit geldt des te meer aangezien verzoekers broer in België werd erkend als vluchteling.

9. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het feit dat een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In zoverre verzoekers verklaringen over zijn ontvoering in mei 2016 al geloofwaardig zijn, dient te worden vastgesteld dat er - gelet op wat voorafgaat - goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de procedure neergelegd medisch attest zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas inzake zijn ontvoering, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses over zijn onwetendheid met betrekking tot de problemen van zijn familie en het verwijzen naar algemene informatie aangaande gedwongen kinderarbeid in Tsjaad, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst het verzoekschrift op de algemene veiligheidssituatie in Tsjaad. Hij citeert uit landeninformatie waaruit zou blijken dat er wel degelijk nog gewelddadige incidenten plaatsvonden in Tsjaad en dat de informatie waarop verwerende partij zich beroept verouderd is. Hij benadrukt tevens zijn persoonlijke omstandigheden, namelijk zijn vertrek op jonge leeftijd en de traumatische ervaringen Tsjaad en in Libië, slachtoffer is geweest.

De Raad treedt verweerder bij waar die in zijn verweernota het volgende antwoordt:

“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst verweerder er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

[...]

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt inderdaad dat er recentelijk nog gewelddadige incidenten hebben plaatsgevonden, zoals dodelijke intercommunale clashes in het zuidoosten van Tsjaad op 15 februari 2021, aanvallen van Boko Haram en ISIS-West Africa op burgers en militairen in het Lake Chad district in 2019, een toename van gewelddadige acties door Tsjadische rebellengroepen van over de Libische grens in 2019, ... Uit deze informatie blijkt echter niet dat er actueel in Tsjaad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, te meer daar verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Taqacha, dat op 25 km van Abéché ligt (NPO p. 6). Verzoeker toont derhalve niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder voegt volledigheidshalve bij onderhavige verweernota recentere informatie waaruit eveneens blijkt dat, niettegenstaande er sprake is van een aantal gewelddadige incidenten in Tsjaad en dan voornamelijk in de regio van Lake Chad, er actueel in Tsjaad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie, merkt verweerder op dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Voor zover verzoeker het gegeven dat hij Tsjaad heeft verlaten als niet-begeleide minderjarige en zijn traumatische ervaringen in het verleden aanmerkt als een dergelijke persoonlijke omstandigheid, blijkt

hier niet uit dat verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, te meer gelet op de veiligheidssituatie in deze regio, het dorp Taqacha dat op 25 km van Abéché ligt. Verzoeker laat tevens na dit in concreto aan te tonen maar verwijst louter naar zijn sterk verhoogde kwetsbaarheid, zonder deze evenwel te staven aan de hand van bijvoorbeeld medische attesten.”

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar verwees naar de veiligheidssituatie in Tsjaad, maar dat hij geen melding maakte van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in zijn regio, doch wel doelde op bepaalde personen die “komen om mensen naar het leger te brengen of in de woestijn te gaan werken” (notities, p. 12).

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

14. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overigens kan ook niet worden aanvaard dat het belang van het kind zou impliceren dat een minderjarige asielzoeker het statuut van vluchteling zou moeten krijgen wanneer dit onterecht is.

Verder blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure, dat hij op 26 november 2020 op het Commissariaat-generaal gehoord werd in aanwezigheid van zijn voogd en zijn advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren en dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Ten slotte vermeldt de bestreden beslissing: “*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.*”. Er kan dan ook geenszins worden beweerd dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid.

15. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS